

22.05.2023

Optagelsen af nye lande i EU er i allerhøjeste grad sikkerhedspolitik

EU må vise, at det er et spørgsmål om tid, før Vestbalkan og lande som Ukraine, Georgien og Moldova kan blive optaget i EU.

Skrevet af

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Kontakt

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Lande, som befinder sig i Europas gråzone, er uhyre sårbare. Derfor bør EU tænde det grønne lys for dem. Det var et af hovedbudskaberne på den estiske Lennart Merikonference i weekenden. Og pointen er ikke til at tage fejl af: Læren af den 24. februar 2022 er, at lande ikke må efterlades i en gråzone mellem Europa og Rusland. Sker det, kan Rusland, men også Kina, blive fristet til at udnytte situationen.

Derfor bør EU klart vise, at det kun er et spørgsmål om tid, før Vestbalkan og lande som Ukraine, Georgien og Moldova kan blive optaget i EU.

Budskabet ligger i forlængelse af en debat, som for længst er startet i EU. Tag bare Tysklands kansler, Olaf Scholz, der i en tale i Prag i august, åbnede for et EU med 36 lande. Med regeringens nye udenrigs-og sikkerhedspolitiske strategi, som blev offentliggjort tirsdag, kommer Danmark derfor på omgangshøjde med andre lande. I strategien åbnes nemlig også for en stor udvidelse.

Dermed vender Danmark tilbage til mantraet fra perioden efter Berlinmurens fald: Optagelsen af nye lande er i høj grad sikkerhedspolitik. Eller "fredens projekt", som det blev fremført op til det vigtige danske EU-formandskab i 2002, hvor EU lukkede optagelsesforhandlinger med 10 lande.

Siden fulgte en periode, hvor Danmark, ligesom en del andre lande, var præget af udvidelsestræthed. Optagelsen af Bulgarien og Rumænien var gået for hurtigt, måtte man forstå. Dertil kom, at bekymringen for den såkaldte velfærdsturisme blev et vigtigt indenrigspolitisk tema.

For oplevede Danmark ikke, at central-og østeuropæere udnyttede de danske velfærdsgoder og sendte f. eks. den danske børnecheck hjem til børn, der var blevet i Central-og Østeuropa? Som en konsekvens heraf blokerede Danmark i 2019 sammen med Frankrig og Nederlandene for, at der kunne åbnes optagelsesforhandlinger med Albanien og Nordmakedonien.

Efter den 24. februar 2022, hvor Rusland angreb Ukraine, er tiden imidlertid en anden. Ganske interessant stempler Danmark også ind i debatten om, hvordan EU på sigt kan fungere med så mange medlemslande. Ifølge udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen er nødvendigheden af at diskutere flertalsafgørelser i EU »uafvendelig«. Det kan man kun give ham ret i.

Faktisk blev hele princippet om, at EU også skulle være "optagelsesklart" til nye medlemsstater, knæsat, da Danmark havde formandskabet i 1993. De senere år har

danske regeringer imidlertid fremstillet institutionelle reformer som unødvendige.

I en kommende europapolitisk aftale må udenrigsministerens nye melding stå sin prøve. Det gælder også en række andre institutionelle temaer. Skal EU virkelig have 36 kommissærer, og hvad med antallet og fordelingen af Europa-parlamentarikere? Lige så afgørende er det, at aftalen også indeholder pejlemærker for, hvordan Danmark vil forsøge at påvirke EU's fremtidige landbrugs-og strukturfondspolitik med mange medlemsstater. For forestiller man sig, at f. eks. Europas kornkammer Ukraine kan sluses ind i den nuværende landbrugspolitik? Kort sagt: Hvilket prisskilt er der egentlig på den store udvidelse?.